

[Krarup.]

ønsker jeg at oplyse, at § 77 blev grundigt drøftet paa et Møde, hvor alle vore Biskopper var til Stede, altsaa ikke paa et Bispekollegium, det har vi desværre ikke her i Landet, men paa et Møde, hvor vore 9 Biskopper er samlet og taler om de Ting, der er aktuelle, og jeg kan oplyse, at alle vore 9 Biskopper var enige om at ønske Bestemmelsen optaget i Loven og meddelte dette til Kirkeministeriet. Det vil sige — og det lægger jeg stor Vægt paa —, at Kirken her har udtalt sig med al Tydelighed gennem alle sine af Menighederne valgte Biskopper. Altsaa har Kirken faaet den Ret, som jeg og mange andre ønsker den skal have at ordne sine indre Sager selv uden Rigsdagens Indblanding.

Man har fra en Kreds af Præster næret Frygt for, at denne Afskedigelsesparagraf kan blive misbrugt, og at der kan opstaa Situationer, hvor Forkyndelsens Frihed kommer i Fare. Jeg deler ikke denne Frygt. Det er jo ikke en Klike i Sognet, det er ikke en Kreds af Grundtvigianere eller et indremissionsk Samfund eller Folk, der ikke ønsker at høre en stærk Vækkelsesprædikant prædike om Omvendelse og Bod og derfor forarges herover — det er ikke dem, der har Afgørelsen i deres Haand, men det er Provster og Biskopper, der har Ansvar og Retten til at gribe ind. Og for Resten — for at bruge et Udtryk, som staar i en Udtalelse fra Hovedbestyrelsen for Præsteforeningen — hvad er Frimandskaar for en Præst? Er det egentlig, at han fra sin Prædikestol, eller hvor han nu ellers taler fra, kan docere hvad som helst uden at kunne drages til Ansvar, at han skal være urørlig uden nogen Risiko for at miste sit Embede? Jeg mener, det netop var Frimandskaar, naar en Præst talte paa Trods af al Risiko, saadan som, for øvrigt uden Sammenligning, Luther talte i Worms, og som Kaj Munk talte for sidste Gang i Københavns Domkirke. Det er Frimandskaar.

Jeg er ganske enig med Den danske Præsteforenings Hovedbestyrelse, naar det i dens Udtalelse anføres, at denne Paragraf maa knyttes sammen med en Ændring i Menighedsraadsloven, hvorefter der gives nye Forflyttelsesmuligheder for Præsterne. Det fremgaar ogsaa af de sidste Ord i § 77, hvor der udtrykkelig nævnes „det paagældende Sted“; derved forudsættes Muligheden for en Forflyttelse. Jeg gad vide, hvem der i Dag vil benægte, at den nuværende Præstevalgmaade, som lægger Valget helt i Menighedsraadene Haand, i Tidens Løb har vist sig af være behæftet med store Mangler,

der baade rammer Menighed og Præster. Det er en aabenbar Fejl, at der faktisk er for faa Forflyttelsesmuligheder for Præster over 40 Aar; alt for mange kommer derved til at virke paa samme Sted i op mod 30 Aar, skønt baade de selv og Menigheden vilde have haft Gavn af en Fornyelse ved at skifte.

Naar den ærede Ordfører for Socialdemokratiet før talte om, at Lønningsklasser var egentlig i hans Øjne en Uting — saadan forstod jeg det —, fordi de ældre Præster fik de store Embeder og med en mindre Arbejdsevne skulde betjene store udstrakte By- og Landsogne med mange Mennesker, vil jeg sige, at man kan ikke regne saadan. Man kan ikke vurdere en Præst efter hans legemlige Arbejdsevne og Mulighed for at komme rundt paa Cykel eller med Hestevogn eller Bil. En Præssts Arbejdsevne, hans Værdi som Præst og Sjælesørger, ligger i hans Erfaring, og jeg finder det fuldkommen rigtigt, at en Præst, der gennem Aarene har faaet denne Erfaring, saa han forstaar at tale et trøstende Ord til dem, der trænger til Trøst, eller et advarende Ord til dem, der trænger til det, faar Mulighed for at faa de store og højtlønnede Embeder. Jeg mener, det er rigtigt, at der er disse Gradueringer i Lønnen, ellers bliver der for faa Forflyttelser; der kan være faa nok endda.

Det er en aabenlys Uretfærdighed, at Præster fra Færøerne, fra Grønland eller fra Smaasogne paa afsides liggende Smaaøer herhjemme ikke kan faa passende Embeder. Det er uretfærdigt, at Præster, der føler Trang til at bruge Studereværelsets Stilhed til videnskabeligt teologisk Studium, vrages, og det bliver de ofte, eller at særprægede Præster, kraftige kristne Personligheder, forbigaaes, og det bliver de tit. Jeg nævner som nærliggende Eksempler paa Præstevalglovens Ufuldkommenhed, at en udmærket Præst, der i 10 Aar har gjort Tjeneste som Søndagspræst i Hull, efter først at have været Sognepræst herhjemme i nogen Tid, nu ikke engang kan blive indstillet til et Præsteembede herhjemme, eller at en 53-aarig Præst, der har gjort udmærket Tjeneste i Newcastle, ogsaa som Søndagspræst, har maattet tage Embede som Hjælpepræst hos Sognepræsten i Horsens. Jeg henstiller derfor til den højtærede Kirkeminister at tage Initiativet til Gennemførelse af en ny Præstevalglov.

Hvorfor ikke med det samme røbe, hvordan mine Tanker gaar i den Retning, Jeg kunde tænke mig en Ordning, hvorefter Menighedsraadene hveranden Gang der var Præstevalg, saadan som nu, fik tilsendt alle